

Så siger vi: Alle, der stemmer for det lovfor-slag, har lov at være med i ordningen. Hvad i al-verden er der i vejen med det? Altså ud fra et de-mokratisk synspunkt synes jeg, det er rimeligt, at alle får chancen for at være med, når man ud-deler så mange milliarder over så mange år.

Og der tager jeg så heller ikke hensyn til, om det så er et parti, hvis synspunkter jeg bryder mig om eller ikke bryder mig om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Spørgsmålet er sluttet. Vi går herefter over til de spørgsmål, der er stillet til justitsministeren, og den første spørger er hr. Keld Albrechtsen.

Kl. 12.35

Spm. nr. US 22

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge ministeren, om hun ikke er temmelig rystet over den måde, som Køben-havns Dommervagt behandler spørgsmålet om fortsat fængsling af Sakajev på.

Ifølge pressens dækning af sagen har man fra statens side fortsat krævet – og åbenbart fået godkendt i retten – at der skal være lukkede døre, og det vil sige, at vi stadig væk har den situa-tion, at staten, myndighederne udtaler sig vidt og bredt om indholdet af eventuelle mistanker, medens Sakajev ikke har nogen mulighed for at tage til genmæle.

Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke er en fuldstændig urimelig retstilstand, og om mi-nisteren synes, at det er klogt og rigtigt af staten at blive ved med at kræve lukkede døre i en sag af den her karakter.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg har fra starten af denne Sakajevsag selv for-søgt at holde en meget klar adskillelse mellem spørgsmål, som har en juridisk behandling, og spørgsmål, som har en politisk behandling. Jeg har ligeledes lagt meget vægt på at få forklaret, at vi i Danmark med den måde, vi har indrettet vores demokrati på, har et system, hvor vi altså har beslutninger, der bliver truffet uafhængigt af hinanden; ikke mindst har vi uafhængige dom-stole.

Det betyder naturligvis også i den sag, som hr. Keld Albrechtsen her beskriver, at det ikke er noget, som jeg finder er egnet til overhovedet at

kommentere eller gå ind i. Det er en beslutning, som Københavns Byret træffer, og det er en be-slutning, som Københavns Politi træffer i den givne sag.

Det kan hr. Keld Albrechtsen så meget vel li-gesom så mange andre have en mening om, men jeg mener ikke, at jeg som justitsminister skal gå ind og begynde at irettesætte hverken domstol eller Københavns Politi for deres håndtering af sagen. Det må de selv klare, og de må træffe de afgørelser, de finder er rigtige; så vil jeg klare den del af sagen, der hører ind under Justitsmi-nisteriets område.

Men jeg mener altså, det er væsentligt, at man ikke begynder med for meget politisk indbland-ing i den her sag, og jeg ville finde det meget upassende, hvis jeg skulle begynde at drøfte med Københavns Byret eller med domstolene i det hele taget, hvorledes de varetager deres ger-ninger.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu er det jo altså sådan, at ministeren selv ved forskellige lejligheder har orienteret pressen om indholdet af de mistanker, som russerne rejser mod Sakajev. Så ministeren er åbenbart ikke om-fattet af den tavshedspligt, som ministerens em-bedsmand selv har krævet i byretten at der skal være.

I den forbindelse vil jeg gerne citere fra Jyl-lands-Posten, det er en udtalelse af Ole Esper-sen, der jo har anmodet om at blive særlig obser-vatør i sagen for at sikre retssikkerheden, men som af dommeren åbenbart er blevet afvist, lige-som dommeren også har haft frataget Sakajev en forsvarer. Det går sandelig godt. Men Ole Esper-sen siger:

»Det er dybt betænkeligt, at myndighederne på begge sider udtaler sig så kraftigt om en sag og ikke lader den anklagede komme til orde. Det er en uskik at procedere i pressen.«

Vil ministeren så holde op med at procedere i pressen?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg mener, der er to spørgsmål at besvare i den-ne sag. Det første vedrører domstolens håndte-ring af sagen. Der mener jeg, at man må tage domstolens håndtering til efterretning. At man så som lægmand kan have sin egen holdning til, hvad der er rigtigt og forkert, det anerkender jeg fuldt ud. Men jeg mener ikke, at det er min op-gave at gå ind og begynde at bedømme domsto-lenes beslutninger eller arbejde.